

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 227/2024-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], zastúpeného LOVÁSZ LEGAL, s. r. o., Železničiarska 18, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Trnava sp. zn. 2Tp/7/2024 zo 7. januára 2024, postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6Tpo/4/2024 z 30. januára 2024 a „*im predchádzajúcim postupom*“ takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 25. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 17 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením okresného súdu, postupom a uznesením krajského súdu, ako aj „*im predchádzajúcimi postupmi*“ označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu prepustiť ho z väzby na slobodu a súčasne žiada priznať mu finančné zadost'učinenie, ako aj náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ 4. januára 2024 v čase okolo 12.50 h viedol osobné motorové vozidlo na diaľnici D1 v smere z Piešťan do Trnavy v kilometri 67, kde z presne nezistených príčin náhle zmenil smer jazdy tak, že najprv prešiel z pravého jazdného pruhu diaľnice do ľavého jazdného pruhu diaľnice, aby si s vozidlom nadišiel a následne nezmenenou rýchlosťou prešiel cez pravý jazdný pruh diaľnice až na vjazd do priestorov čerpacej stanice. Tu pri vysokej rýchlosti narazil do dvoch

výdajných stojanov a v jazde pokračoval, pričom v dôsledku nárazu došlo k rozmetaniu výdajných stojanov, ktorých trosky poškodili viaceré objekty.

3. Po príchode polície na miesto incidentu sťažovateľ uviedol, že v osobnom motorovom vozidle a ruksaku má omamné a psychotropné látky. Ako vyplýva z uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trnava, odboru kriminálnej polície (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: ORP-19/X-VYS-TT-2024 z 5. januára 2024, z uvedeného dôvodu bolo 4. januára 2024 vykonaním neodkladného a neopakovateľného úkonu (osobná prehliadka sťažovateľa) začaté trestné stíhanie pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona na tam uvedenom skutkovom základe. S poukazom na § 85 ods. 1 Trestného poriadku bol sťažovateľ 4. januára 2024 v čase o 17.30 h zadržaný pre podozrenie zo spáchania uvádzaného zločinu. Keďže pri prehliadke osobného motorového vozidla a ruksaku (resp. balíčka, ktorý z neho sťažovateľ vydal) neboli nájdené omamné a psychotropné látky, sťažovateľ bol z prvého zadržania podľa § 85 ods. 4 Trestného poriadku 5. januára 2024 v čase o 17.20 h prepustený.

4. Ako vyplýva z uznesenia vyšetrovateľa ČVS: ORP-16/X-VYS-TT-2024 zo 4. januára 2024, vykonaním neodkladného a neopakovateľného úkonu (obhliadka miesta činu) bolo 4. januára 2024 začaté trestné stíhanie pre prečin všeobecného ohrozenia podľa § 285 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona na tam uvedenom skutkovom základe. Sťažovateľ bol 5. januára 2024 v čase o 17.49 h s odkazom na § 85 ods. 1 Trestného poriadku zadržaný vo veci zločinu všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pre ktorý mu bolo 6. januára 2024 s poukazom na § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie. Pre nepriaznivý zdravotný stav bol sťažovateľ 6. januára 2024 v čase o 14.10 h z ďalšieho zadržania prepustený s tým, že ak jeho zdravotný stav umožní výsluch, tak bude v tej istej veci zadržaný znovu. K opätovnému zadržaniu sťažovateľa došlo 6. januára 2024 v čase o 16.04 h.

5. Vyšetrovateľ 6. januára 2024 predložil prokurátorovi návrh na vzatie sťažovateľa do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. V ten istý deň predložil prokurátor tento návrh okresnému súdu. Uznesením okresného súdu bol sťažovateľ z uvádzaných dôvodov vzatý do väzby s tým, že lehota väzby mala začať plynúť prvým zadržaním. Následne okresný súd uviedol, že sťažovateľ bol zo zadržania prepustený 5. januára 2024 v čase od 17.20 h do 17.49 h (29 minút). Na to bol sťažovateľ znovu zadržaný, a to od 5. januára 2024 v čase od 17.49 h do 6. januára 2024 v čase do 14.10 h (ďalšie zadržanie). Z tohto zadržania bol prepustený 6. januára 2024 v čase od 14.10 h do 16.04 h (1 hodina a 54 minút), kedy bol zadržaný opätovne. Do maximálnej lehoty zadržania podľa druhej vety čl. 17 ods. 3 ústavy (48 hodín) sa pritom neráta doba, po ktorú bol sťažovateľ prepustený zo zadržania (celkom 2 hodiny a 23 minút). Keďže sťažovateľ bol odovzdaný súdu 6. januára 2024 v čase o 19.27 h, uvádzaná lehota bola dodržaná. Okresný súd súčasne väzbu sťažovateľa s poukazom na § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

6. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením krajského súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá. Krajský súd posúdil časové aspekty sťažovateľovho zadržania odlišne, keď uviedol, že sťažovateľ bol v trestnej veci vedenej pre zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Trestného zákona zadržaný až 5. januára 2024 v čase o 17.49 h (ďalšie zadržanie). Maximálna lehota zadržania sťažovateľa podľa druhej vety

čl. 17 ods. 3 ústavy tak nezačala plynúť prvým zadržaním, ale ďalším zadržaním. Prvé zadržanie sa totiž uskutočnilo pred začatím trestného konania vedeného pre zločin všeobecného ohrozenia, keďže toto konanie sa začalo neodkladným a neopakovateľným úkonom, teda obhliadkou miesta činu, ktorá skončila 4. januára 2024 v čase o 17.40 h. Krajský súd uzavrel, že lehota na odovzdanie zadržaného sťažovateľa súdu tak ani podľa jeho názoru nebola prekročená.

III.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ nesúhlasí s ustálením začiatku plynutia lehoty zadržania tak, ako vyplýva z uznesenia krajského súdu. Uvádzaná lehota plynula od prvého zadržania. Už v tomto okamihu existovalo dôvodné podozrenie sťažovateľa zo spáchania zločinu všeobecného ohrozenia, preto bolo namieste zadržať ho v tejto veci už 4. januára 2024, vzniesť mu preň obvinenie a vypočuť ho.

8. Vo všeobecnosti existujú prípady, keď sa skutkový stav zmení oproti pôvodnej situácii natoľko, že sa zadržanému obvinenému z určitého trestného činu vznesie obvinenie pre ďalší trestný čin, ktorého sa síce mal dopustiť ešte pred zadržaním, ale pri tomto zadržaní (a podaní návrhu na vzatie do väzby) mu ďalšie obvinenie vznesené nebolo. Odovzdanie obvineného súdu s návrhom na vzatie do väzby súdu nebráni vykonávaniu dokazovania v inej trestnej veci. Vo všeobecnej rovine je preto možné prepustenie zo zadržania pre určitý trestný čin, na ktoré bude nadväzovať ďalšie zadržanie pre iný trestný čin. V takom prípade začína plynúť aj lehota uvedená v druhej vete čl. 17 ods. 3 ústavy odznova.

9. Aplikácia uvádzaného postupu však v prípade sťažovateľa nebola namieste, pretože nedošlo k zmene skutkového stavu. Dôvodné podozrenie zo spáchania zločinu všeobecného ohrozenia existovalo už v čase prvého zadržania. Najneskôr v tomto okamihu orgány činné v trestnom konaní disponovali dostatočným dôkazným materiálom pre obvinenie sťažovateľa zo zločinu všeobecného ohrozenia, ktorého vznesenie účelovo odkladali do 6. januára 2024. Orgány činné v trestnom konaní by aplikáciou postupu, ktorý sa realizoval v sťažovateľovej veci, mohli zadržať osobu, vzniesť jej obvinenie pre určitý trestný čin a po zistení nedostatku v právnej kvalifikácii trestného činu túto osobu zo zadržania formálne prepustiť a následne ju pod zámienkou spáchania iného trestného činu opätovne zadržať. Takýto proces sa prieči ústavným imperatívom, pretože obchádza účel zadržania a následného vzatia do väzby.

10. Lehota zadržania sťažovateľa začala plynúť prvým zadržaním. Tvrdené prepustenie z tohto zadržania 5. januára 2024 v čase od 17.20 h do 17.49 h (29 minút) bolo len formálne, pretože aj na ten čas bol sťažovateľ fakticky obmedzený na osobnej slobode. Maximálna lehota zadržania sťažovateľa tak uplynula najneskôr 6. januára 2024 v čase o 19.24 h, teda ešte pred podaním návrhu na vzatie do väzby. V danom prípade tak absentuje naplnenie formálnych podmienok väzby, čo malo dať príčinu na prepustenie sťažovateľa z väzby, resp. pre nahradenie väzby sťažovateľa prostriedkom nahradenia väzby.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti je sťažovateľova nespokojnosť s vyhodnotením zachovania lehoty zadržania, v ktorej mal byť odovzdaný súdu (podaním návrhu na vzatie do väzby) tak, ako ju na vnútroštátnej ústavnej úrovni predvída druhá veta čl. 17 ods. 3 ústavy. Z tohto dôvodu neboli splnené formálne podmienky rozhodovania o väzbe, čo malo byť príčinou na prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu, resp. dôvodom na nahradenie väzby menej invazívnym opatrením.

13. Ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení v sťažnostnom petite tvorený čl. 17 ods. 3 ústavy a čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru. Uvedenie čl. 17 ods. 1 ústavy v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (napr. I. ÚS 20/2020, III. ÚS 411/2022, III. ÚS 480/2023).

IV.1. K predchádzajúcim postupom:

14. Vo vzťahu k predchádzajúcim postupom ústavný súd akcentuje, že ústavná sťažnosť musí s poukazom na § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde obsahovať aj označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým boli podľa sťažovateľa porušené jeho základné práva a slobody, označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, ako aj konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

15. Sťažovateľ (zastúpený advokátom, pozn.) v sťažnostnom návrhu neuviedol v súvislosti s predchádzajúcimi postupmi označenie toho, kto podľa neho porušil jeho základné práva a slobody, pričom neoznačil ani zásah, ktorým boli podľa neho porušené jeho základné práva a slobody. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

16. *Obiter dictum* ústavný súd podotýka, že sťažovateľa v tomto rozsahu nevyzýval na doplnenie ústavnej sťažnosti postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu zachovania hospodárnosti a efektívnosti konania. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti a oboznámení sa s jej dôvodmi, ako aj s obsahom jej príloh totiž dospel k záveru, že ani po potenciálnom doplnení sťažnostného návrhu by nebolo možné uvažovať o prijatí tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ v uvádzanom rozsahu vyjadruje nespokojnosť s jeho zadržaním, ktoré predchádzalo vydaniu uznesenia okresného súdu a ktorého okolnosti už pri zisťovaní podmienok väzby preskúmalo všeobecné súdnictvo, ktoré malo a vykonalo právomoc na preskúmanie základných práv a slobôd sťažovateľa. Pre nevyhnutnosť rešpektovania princípu subsidiarity, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy daná len vtedy, ak o ochrane základných

práv a slobôd nerozhodoval iný orgán verejnej moci, by preto ústavná sťažnosť musela byť v tomto rozsahu aj po potenciálnom doplnení návrhu na rozhodnutie odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. napr. IV. ÚS 507/2020).

IV.2. K uzneseniu okresného súdu:

17. Ústavný súd opätovne poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a konštatuje, že nemá právomoc preskúmať uznesenie okresného súdu, keďže ho už preskúmal na základe sťažnosti sťažovateľa krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. napr. IV. ÚS 507/2020).

IV.3. K uzneseniu krajského súdu:

18. Zadržanie a vzatie do väzby predstavujú popri iných zásahoch (napr. zatknutie) jeden z najzávažnejších zásahov štátu do základných práv a slobôd, predovšetkým do osobnej slobody. Štát tak činí legitímne prostredníctvom orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov v zmysle ústavy a príslušných zákonov na účel ochrany kvalifikovaných záujmov (napr. ochrana života, zdravia, slobody a ľudskej dôstojnosti, majetku, verejného poriadku, životného prostredia, kultúrneho dedičstva, bezpečnosti štátu) v prípadoch, kde záujem na ich ochrane prevažuje nad osobným záujmom (osobnou slobodou) osôb podozrivých (obvinených, obžalovaných) zo spáchania trestných činov (m. m. IV. ÚS 587/2021).

19. Ústavný súd už v minulosti vyslovil (m. m. napr. I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07, IV. ÚS 587/2021), že každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli.

20. Predmetom ochrany podľa čl. 17 ods. 2 ústavy je osobná sloboda jednotlivca, teda voľnosť človeka od vonkajších prekážok a obmedzení jeho pohybu (PL. ÚS 29/95, č. 8/1995, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky). Toto ustanovenie však neobsahuje žiadnu materiálnu výhradu, teda neimplikuje materiálne kritériá, pri ktorých by bolo prípustné obmedzenie osobnej slobody. Aj predmetom ochrany podľa čl. 17 ods. 3 ústavy je osobná sloboda, avšak len v prípade jedného druhu zásahu, a to zadržania. Toto ustanovenie sa od čl. 17 ods. 2 ústavy odlišuje aj podmienením prípustnosti zásahu do osobnej slobody v podobe zadržania len v prípadoch ustanovených zákonom s okamžitým oboznámením s dôvodmi zadržania a vypočutia a najneskôr do 48 hodín a pri trestných činoch terorizmu do 96 hodín prepustením na slobodu alebo odovzdaním súdu (m. m. IV. ÚS 587/2021).

21. Ustanovenie čl. 17 ods. 3 ústavy je na zákonnej úrovni vykonané § 85 Trestného poriadku (v prípade podozrivého – teda osoby, proti ktorej ešte nebolo vznesené obvinenie) a § 86 Trestného poriadku (v prípade obvineného). Z § 85 ods. 1 a 2 Trestného poriadku vyplýva, že osoba môže byť buď zadržaná priamo policajtom, alebo jej osobná sloboda môže byť obmedzená inou osobou až do jej odovzdania príslušným orgánom.

22. Podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku osobu podozrivú zo spáchania trestného činu môže policajt zadržať, ak je tu niektorý z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 alebo 2 Trestného poriadku alebo ak ide o podozrivú osobu podľa § 204 ods. 1 Trestného poriadku, aj keď proti nej doteraz nebolo vznesené obvinenie. Na zadržanie je potrebný predchádzajúci súhlas prokurátora. Bez takého súhlasu možno zadržanie vykonať, len ak vec neznesie odklad a súhlas vopred nemožno dosiahnuť, najmä ak bola taká osoba pristihnutá pri trestnom čine alebo zastihnutá na úteku. Pri zadržaní podozrivej osoby sa § 73 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku použije rovnako.

23. Ústavný súd nespochybňuje sťažovateľovu argumentáciu, že pri absencii zmeny skutkového stavu, ktorá by v komparatívnom hodnotiacom profile s okolnosťami existujúcimi v čase prvého zadržania odôvodnila ďalšie zadržanie, môže dôjsť k porušeniu základného práva na osobnú slobodu, resp. ľudsko-právnych imperatívov podľa dohovoru. Pokiaľ však ide o plynutie lehoty na odovzdanie zadržanej osoby súdu v prípade, ak sa ďalšie zadržanie uskutočnilo za odchylných skutkových okolností svedčiacich v prospech ďalšieho zadržania, prípadne aj indikovania naplnenia dôvodu väzby, tak táto lehota plynie pre ďalšie zadržanie samostatne a nezávisle na plynutí, resp. prípadnom uplynutí lehoty prvého zadržania. Je totiž zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní musia mať aj v prípade ďalšieho zadržania, ktoré sa uskutoční pri zmenenom skutkovom stave, k dispozícii primeraný čas potrebný na zváženie ďalšieho procesného postupu, najmä na účel spracovania návrhu na vzatie obvineného do väzby. V opačnom prípade by mohlo dôjsť k podaniu nevčasného návrhu na vzatie do väzby, na čo by sa z pohľadu dosiahnutia účelu trestného konania upínali príslušné konzekvencie predvídané trestno-procesnými predpismi.

24. V danom prípade neuniklo pozornosti ústavného súdu (ako vyplýva z uznesenia krajského súdu), že sťažovateľ počas vykonávania prehliadky osobného motorového vozidla 5. januára 2024 v čase o 14.45 h (v prítomnosti tlmočnice) uviedol, že *„s vozidlom išiel z Nemecka po diaľnici, keď zrazu sa začal cítiť zvláštne, zacítil silný impulz, v čom si všimol prázdnu čerpaciu stanicu, a tak si to tam s vozidlom nasmeroval“*. Pre toto konanie, ktoré bolo vyhodnotené ako impulzívne, ako aj pre sťažovateľove výkriky *„Alah Akbar“*, vznikla dôvodná obava z ďalšieho spáchania trestného činu všeobecného ohrozenia, pričom v tomto dôsledku dal prokurátor s poukazom na § 85 ods. 1 Trestného poriadku súhlas na ďalšie zadržanie sťažovateľa. V nadväznosti na to bol sťažovateľ zadržaný, následne mu bolo pre zločin všeobecného ohrozenia vznesené obvinenie, pričom pre tento zločin bol aj podaný návrh na vzatie sťažovateľa do väzby.

25. Ústavný súd teda uzatvára, že v sťažovateľovej trestnej veci existoval skutkový stav, ktorý sa po prvom zadržaní ešte pred ďalším zadržaním rozšíril o novo generované poznatky (súbor skutkových okolností), pričom orgány činné v trestnom konaní práve v dôsledku týchto skutočností pojali novú obavu zo zámeru sťažovateľa smerujúceho k opätovnému spáchaniu trestného činu všeobecného ohrozenia. Takýto skutkový posun sa pritom javil dostatočný pre učinenie záveru o potrebe ďalšieho zadržania sťažovateľa a pre spracovanie návrhu na vzatie do väzby. Ústavný súd v zhode so závermi krajského súdu a bez úmyslu nahrádzať odôvodnenie uznesenia krajského súdu uzatvára, že ďalším zadržaním začala plynúť nová lehota predpokladaná na ústavnej úrovni v čl. 17 ods. 3 druhej vete ústavy, o ktorej zachovaní nebolo v daných súvislostiach dubiozít. Z uvedeného dôvodu tak boli splnené podmienky rozhodovania o sťažovateľovej väzbe. Ústavný súd tak hodnotí uznesenie krajského súdu ako logické a ústavno-právne korektné, a preto nezistil príčinu na vykonanie kasačnej intervencie.

26. Neušlo ešte pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ tvrdí porušenie povinnosti orgánov činných v trestnom konaní vzniesť mu obvinenie zo zločinu všeobecného ohrozenia bez meškania. Ústavný súd v reakcii uvádza, že táto povinnosť súvisí v prvom rade s otázkou zákonnosti vykonávania dôkazov a v druhom rade vystupuje ako neodpušiteľná podmienka (*conditio sine qua non*) rozhodovania o väzbe. Prvý aspekt však sťažovateľ v dôvodoch ústavnej sťažnosti, ktorými je ústavný súd viazaný, adresne neartikuluje. Aj v prípade, ak by došlo k vzneseniu obvinenia pre tento zločin 4. januára 2024 (nie 6. januára 2024), len vznesenie obvinenia by sa nevyhnutne neupínalo na nevyhnutnosť sťažovateľovho zadržania pre ten istý zločin už 4. januára 2024. Ústavný súd opätovne pripomína, že sťažovateľ bol pre tento zločin zadržaný 5. januára 2024 v nadväznosti na jeho vyjadrenia z 5. januára 2024 rekapitulované v bode 24 odôvodnenia tohto uznesenia, pre ktoré orgány činné v trestnom konaní pojali dôvodné podozrenie o danosti dôvodu väzby. Predtým neexistovala okolnosť, ktorá by predznamenala potrebu obmedziť osobnú slobodu sťažovateľa formou väzby, a to nielen z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale ani z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, keďže sťažovateľ sa pokúsil o útek až 6. januára 2024 v čase o 00.30 h. Ústavný súd sumarizačne uzatvára, že ako ľudsko-právny súd poskytuje ochranu pred nedovolenými zásahmi do subjektívnych práv sťažovateľov, pričom neskoršie vznesenie obvinenia pre zločin všeobecného ohrozenia nemalo v súradniciach danej veci negatívny dopad na referenčné kritériá uvádzané sťažovateľom. Z uvedeného dôvodu nebolo možné priznať procesný úspech ani tejto sťažnostnej námietke.

27. Osobitne, pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru, ústavný súd záverom akcentuje, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa ochrana poskytovaná týmto ustanovením dohovoru nevzťahuje na prvotné obmedzenie osobnej slobody (t. j. na vzatie do väzby, ako to bolo v prípade sťažovateľa), ale až na následnú kontrolu zákonnosti ďalšieho trvania väzby (napr. rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu – m. m. napr. I. ÚS 381/2021, I. ÚS 184/2023, III. ÚS 286/2020).

28. So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že uznesenie krajského súdu nesignalizuje možnosť porušenia práv sťažovateľa uvedených v záhlaví tohto uznesenia, z čoho rezultuje, že dôvodnosť predmetnej časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2024

Robert Šorl
predseda senátu